

Maria gillar att jaga smarta virus

TEXT: KERSTIN STÅLBRAND FOTO: ANDREAS HILLERGEN

NAMN: Maria Gullberg.

YRKE: Laboratorieingenjör.

ARBETSPLATS: Evidensia Djursjukhuset Malmö.

ÅR I YRKET: Tio års erfarenhet av att jobba i laboratorium.

UTBILDNINGAR: Magisterexamen i biomedicin, Linnéuniversitetet i Kalmar, doktorsexamen i biomedicinsk vetenskap från samma universitet.

HAR OCKSÅ: Forskat om

mul- och klövsjuka i Danmark och jobbat som konsult på ett läkemedels- och medicintekniskt företag, även det i Danmark.

PÅ FRITIDEN: Ägnar sig mest åt tvåårige sonen, tidigare blev det mycket löpning och innebandy.

EGNA DJUR: Tollaren Izzi, 7 år.

Efter tre års grundforskning på en "hemlig ö" för att hitta ett vaccin mot mul- och klövsjuka arbetar Maria Gullberg i dag på Evidensia Djursjukhuset Malmö. Men hennes drivkraft är densamma – nyfikenhet.

Du har precis börjat på labbet på djursjukhuset i Malmö. Vad går ditt jobb ut på?

– Just nu gör jag mest rutinanalyser och försöker sätta mig in i arbetet. Men på sikt är tanken att jag ska utveckla laborieverksamheten här genom att utgå från mina egna nätverk och erfarenheter.

Hur ser en vanlig arbetsdag ut för dig?

– Det är svårt att säga när man är ny på jobbet. Men jag kör prover och rapporterar in provsvar hela dagarna. Det är de vanliga proverna; blodanalyser, avföringsprover, urinprover, cytologiprover, PCR-analyser. En del prover skickar vi till andra laboratorier både i Sverige och utomlands eftersom vi inte har alla metoder "in house".

Hur kommer det sig att du som "gammal" virusforskare har hamnat på djursjukhuset i Malmö?

– Det är en slump. Jag blev tillfrågad om jag ville jobba här och tredje gången jag fick frågan, tackade jag ja.

Du är särskilt förtjust i att jobba med virologi. Vad är det som är så spännande med det?

– Jag tycker att virusens värld är fascinerande. Virus är smarta och anpassar

sig snabbt till olika miljöer. Ser man på virus ur deras eget perspektiv, så är de framgångsrika problemlösare.

Under några år var du virusforskare på den "hemliga" danska ön Lindholm, där du jobbade för att ta fram ett nytt vaccin mot mul- och klövsjuka. Berätta!

– När jag sökte en tjänst som forskare på Veterinärinstitutet, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), visste jag inte att arbetsplatsen låg på ön Lindholm, söder om Köpenhamn, och dit inga andra än de anställda har tillträde.

– Jag arbetade på Lindholm från augusti 2010 till november 2013, hyrde en bostad på Själland och veckopendlade från Helsingborg. På måndagarna klev jag upp halv fyra för att hinna med färjan, som gick till Lindholm prick klockan 07.00.

– Vi arbetade med smittsamma virus hos kor, grisar och får. Det betydde att vi alltid måste tänka på smittspridningen, även på fritiden.

– Laboratoriet där jag arbetade hade skyddsklass 3, vilket innebar sluss in och duschsluss ut och undertryck inomhus, för att ingen luft skulle komma ut. Den som hade glasögon eller linser, måste byta i slussen och ha ett par utanför och ett annat par innanför. Allt som skulle ut ur laboratoriebyggnaden

måste desinficeras.

– Själv arbetade jag med kloning av mul- och klövsjukesvirusets arvs-massa för att uttrycka virusproteiner, som till exempel kan användas som vaccin. Målet var att utveckla en ny vaccinkandidat mot mul- och klövsjuka. Under min tid på Lindholm kom vi så långt att vi gjorde tester på kalvar vid två tillfällen och sedan jag slutat, har "mitt team" gått samman med en vaccinkandidat i England om ett tredje djurförsök, vilket är positivt.

Hur ser du på ditt nuvarande jobb i förhållande till jobbet som forskare?

– Tidigare jobbade jag med grundforskning. Mitt nuvarande jobb är förankrat i vardagen på ett helt annat sätt. Det jag gör nu är direkt till nytta för djurägare och veterinärer på djursjukhuset.

Vad är din drivkraft?

– Nyfikenhet!

Har du någon förebild i ditt yrke?

– Ja, Graham Belsham, professorn som jag jobbade med på Lindholm. Han var kunnig, ödmjuk och artig och ett bra exempel på att man inte måste ha vassa armbågar för att ta sig fram i forskarvärlden. ■